

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

ΜΑΡΤΙΟΣ 1873.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Ζ΄.

Η ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ.

ΑΠΟΛΟΓΟΣ.

Ἐάν, φίλτατε ἀναγνώστα ἢ περικαλλής μοι ἀναγνώστρια, ἦσαι ἐκ τῶν γραμματισμένων ἐκείνων, οἵτινες ἔχουσι πλείστας ὄσας ἀξιώσεις ὡς πρὸς τὴν πολυμαθεὶαν αὐτῶν, τολμῶ νὰ νομίσω ὅτι ἤμισα θέλεις ἐνοχληθῆ, ἐάν σὲ παρακλήσω νὰ μοὶ λύσης φιλολογικὴν τινα ἀπορίαν. Δύνασαι νὰ μοὶ εἴπῃς τίνος συγγραφῆς εἶνε ὁ παρὰ πόδας μῦθος;

Ἐἶνε ἀρχαῖος; ἐκ τῶν τοῦ Ἀνακρέοντος; Ἐἶνε τοῦ μεσαιῶνος; ἐκ τῶν τοῦ ἐξ Ἀυρηλίας Καρόλου ἢ μεταγενέστερος; τοῦ Γκαίτη, Μούρου, Βύρωνος, Λαμπρῆτου; ἢ μήπως εἶνε ἔργον τοῦ Σαχῆ, ποιητοῦ τῶν ρόδων, μαργαριτῶν καὶ ἀηδῶνων;

Ἀποκρίθητε λοιπόν.

Ἴδού ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος μῦθος:

Χρυσάλλις τις συνῆψε ποτὲ ἐπὶ τῶν χρυσιζουσῶν πτερυγῶν της τὰ ἠδύτατα καὶ λαμπρότατα τῶν χρωμάτων: τὸ λευκόν, τὸ ἐρυθρὸν καὶ τὸ κυανόν.

Καθὼς δὲ ἡλιακὴ ἀκτίς, ἄλλοτε μὲν ἐπέτα ἀπὸ φύλλον εἰς φύλλον, ἄλλοτε δὲ ἢ ἐκάθητο ἢ ἔπαιζεν ἐν πρασίῳ λειμῶνι.

Παῖς τις, μόλις ἤρξατο νὰ δοκιμάζῃ τὰ πρῶτα αὐτοῦ βήματα ἐπὶ τῆς δροσώδους γλῶσσε, εἶδε τὸ ποικιλόχρου ἐντομὸν καὶ κατελήθη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τὸ συλλάβῃ.

Ἄλλ' ἢ χρυσάλλις ἦν εἰθισμένη εἰς τοιαύτας ἐπιθυμίας: εἶχεν ἰδεῖ ὀλοκλήρους γενεὰς ἐξαντλησάσας τὰς δυνάμεις των πρὸς καταδίωξιν αὐτῆς.

Ἐπτερυγίσε λοιπὸν περὶ τὸν παιδα καὶ παρεκίθησεν αὐτῷ. ὅποτε δὲ οὗτος ἀσθμαίνων, βραδύνων τὸ βῆμα καὶ ἀψοφητεὶ προσπελάζων τὸ ἐντομὸν ἐξέτεινε τὴν μικρὰν χεῖρά του ἵνα τὸ συλλάβῃ, ἢ χρυσάλλις ἀπίπτατο καὶ ἀνελάμβανε τὴν ἀστατον καὶ θυμβούσαν πτητὴν της. Ἄλλ' ὁ παῖς δὲν ἀπεθάρρυνετο. Ἐξή-

(ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ φυλ. Ζ΄).

κολούθει διώκων. Ἐξ ἐναντίας ὅσον τὰ τεχνάσματα αὐτοῦ ἀπετύγγανον, τοσοῦτον μάλλον ἢ ἐπιθυμία τοῦ ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἐντομὸν ἐπηύξανε. Μὲ ταχύτερον δὲ βῆμα καὶ διακκέστερον βλέμμα ἐξήκολούθησε διώκων τὴν χρυσάλλιν.

Οὕτω δὲ αἰείποτε διατρέχων ὁ δύστηνος παῖς ἀπεμικρύνθη οὐχὶ ὀλίγον τῆς μητρὸς του, διότι ἢ χρυσάλλις ἐκ τοῦ ἀνθοῦντος λειμῶνος μετέβη εἰς ἄγονον καὶ ξηρὸν πεδίον. Ὁ παῖς ἐξήκολούθει διώκων. Ἄλλ' ἂν καὶ ἢ ἀπόστασις, ἦν εἶχε διατρέξει, ἦν οὐχὶ μικρά, ὁ δὲ δρόμος ταχύς, ὁ παῖς δὲν ἠσθάνθη τὸν κάματον αὐτοῦ, ὅποσον μάλιστα ἔβλεπε τὴν χρυσάλλιν, ἣτις ἐκάθητο ὀλίγον μακρὸν αὐτοῦ ποτὲ μὲν ἐπὶ βάλτου, ποτὲ δὲ ἐπὶ δεινδουλίῳ καὶ ἄλλοτε πάλιν ἐπὶ ὄρεινῳ ἀνωλύμῳ ἄνθους, αἰείποτε ἀριπταμένη, ὅποταν ὁ νεανίας τὴν ἐπιησίζε.

Ἐλησμόνησα νὰ σὰς εἴπω ὅτι ὁ παῖς διώκων εἶχε καταστῆ νεανίας: ἀλλὰ καὶ πάλιν μετὰ τῆς ἀκαταμάχητου νεανικῆς ἐπιθυμίας καὶ τῆς ἀφέντου ἀνάγκης, ἀπολαύσεως ἐξήκολούθει διώκων τὸ λαμπρὸν φασμα.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἢ χρυσάλλις ἵστατο ἵνα τρόπον τινὰ χλευάσῃ αὐτόν, ἐδύθηε τρυφηλῶς τὴν ἐπιβουλίαν αὐτῆς ἐν τοῖς κλύξιν ἀνθῶν, καὶ ἐρωτοτροπῶς ἐκίνει τὰς πτερυγὰς της. Ἄλλὰ μόλις ὁ νεανίας ὄλωσ ἀσθμαίνων ἀπὸ ἐλπίδα προσπέλαζεν αὐτῇ, ἢ χρυσάλλις ἀφίετο εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ξεφύρου, ὅστις τὴν παρείλκυεν ὡς πτερόν.

Καὶ οὕτω παρήρχοντο ἐν τῇ παραλόγῳ ταύτῃ καταδιώξει αἱ ὥραι, αἱ ἡμέραι, αἱ μῆνες καὶ τὰ ἔτη, ὁ δὲ ἀνὴρ καὶ τὸ ἐντομὸν ἀφίεοντο εἰς κορυφὴν ὄρους.

Ὁ νεανίας διώκων τὴν χρυσάλλιν εἶχε καταστῆ ἀνὴρ. Ἐκεῖ ὁ ἀνὴρ ἔστη ἐπ' ὀλίγον σκεπτομενός ὅτι ἴσως ἤμελλεν εἶσθαι κάλλιον νὰ ἐπαπέλθῃ εἰς τὰ ἴδια: ἐπειδὴ ἢ ὁδὸς, ἦν ἔμελλε νὰ διατρέξῃ, ἦν κατὰξῆρος καὶ πετρῶδης.

Καίτωθεν δὲ τοῦ ὄρους ἐξ ἀντιθέτου τῆς ὁδοῦ, ἦν εἶχε διατρέ-

ξει— ἔνθα μόνον χαρίεντες κήποι, παρέχοντες εὐώδη ἀνήθη καὶ ὀπωροφόρα δένδρα, καὶ δροσώδεις λειμῶνες ὑπῆρχον— ἦν τετραγώνος χώρος ὑφ' ὑψηλοῦ τείχους περικυκλούμενος καὶ οὗ ἡ εἴσοδος ἦν ἀειπότε ἀνοικτή, ἐντὸς αὐτοῦ δὲ μόνον λίθοι ἦσαν ἐπισσευρευμέοι.

Ἄλλ' ἡ χρυσάλλης περυγίσασα νῦν λαμπροτέρα παρὰ ποτὲ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀνδρός, ἔκαμιν αὐτὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν καταδιώξιν του πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ τετραγώνου· ἀλλὰ περίεργον!

Ἄντι τοιαύτη ὁδοπορία καὶ τόσον ταχὺς δρόμος ν' ἀπαυδήσῃ τὸν πρῶτον— τοιοῦτος ὡς ἐκ τῆς λευκῆς κόμης του ἐφαίνετο ὁ ἄφρων δρομεύς,— ὁ δρόμος καθίστατο ταχύτερος, καθόσον ἐπροχώρει. Τοῦθ' ὅπερ φαίνεται ὅτι προήρχετο ὡς ἐκ τοῦ κτωφεροῦς τοῦ δρόμου.

Το ἔντομον ἐπέτα, φυλάττον τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν, ἀλλ' ἤδη μὴ ὑπαρχόντων πλέον ἀνθέων, ἐκάθητο ἐπὶ ἀκνωθῶν βλατῶν καὶ καταξήρων κλαθῶν.

Ἄλλ' ὁ πρῶτος ἀσθμαίνων ἐξηκολούθει διώκων.

Τέλος ἡ χρυσάλλης διήλθε τὸ τείχος τοῦ τετραγώνου, ὁ δὲ πρῶτος ἠκολούθησεν αὐτὴν εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας.

Μόλις ὅμως ἔκαμιν βήματά τινα, θεωρῶν τὴν χρυσάλλιν, ἥτις ἐφαίνετο οἷον ἀναλυομένη ἐν τῇ ὑγρᾷ ἀτμοσφαιρᾷ, καὶ ὁ πῶς αὐτοῦ προσεκύρυσεν λίθον. Ἐπεσε τότε πρηνῆς.

Καὶ τρεῖς μὲν ἐπειράθη ν' ἀνεγερθῆ, ἀλλ' εἰς μάτην. Μὴ δυνάμενος δὲ πλέον ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἔντομον, ἠρέσθη νὰ τείνῃ αὐτῷ τὴν χεῖρα. Τότε ἡ χρυσάλλης, οἶοναί εὐσπλαγχνίζομένη αὐτὸν— εἶχεν ἤδη ἀπολέσει τὰ λαμπρότατα τῶν χρωμάτων της— ἐπετέρυγισεν περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ πρῶτου.

Πιθανὸν νὰ μὴ ἦταν αἱ πτέρυγες τοῦ ἔντομου, αἵτινες εἶχον ἀπολέσει τὰ χρώματά των, ἀλλ' ἡ ὄρασις τοῦ πρῶτου ἥτις εἶχεν ἐξασθενήσει.

Ἡ χρυσάλλης λοιπὸν περιέγραψε κύκλους τινὰς περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ θνητόντος καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ μετώπου του.

Τότε οὗτος συνεκέντρωσεν τὰς ὀλίγας δυνάμεις, αἵτινες τῷ ἔμμενον, καὶ, ἀνυψώσας τὸν βραχίονα, προσέψαυσεν ἀκροθιγῶς τὰς πτέρυγας τοῦ ἔντομου.

Ἄλλ' ὅποιος πλῆνῃ!

Ἄντι χρυσάλλιδος εἶχε διώξει ἠλικιὴν ἀκτίνα.

Ἄλλὰ τὸ ἐνόησεν ἀργά!...

Ἡ χεὶρ του τότε κατέπεσεν ὡς λίθος, καὶ ὁ ὕστατος αὐτοῦ στεναγμὸς ἐπροξένησεν φοβερὰν βοὴν ἐν τῷ νεκρικῷ ἐκείνῳ πεδίῳ.

Μ' ὄλα ταῦτα ἐξακολουθεῖ, ὡ ποιητὰ, ἀναζητῶν μετὰ τῆς φρενήρους σου ὁρμῆς τὸ ἰδανικόν· ἐξακολουθεῖ πειρώμενος δι' αἰωνίων μογθῶν καὶ ὀδυνῶν νὰ φθάσῃ τὸ ποικιλόχρουν ἰνδαλμα, ὅπερ ἀπαύστως σὲ ἀποφεύγει!

Δίωκε αὐτὸ ἔστω καὶ ἂν ἡ καρδίᾳ σου ἐξερρήγνυτο, ἔστω καὶ ἂν ὁ βίος σου ἐσθένυτο, καθ' ἣν στιγμήν ἡ χεὶρ σου ἤγγιζε τὸ ἐντικείμενον τοσοῦτον πόθῳ.

Ἐκ τῶν «νεκτερινῶν ρεμβασμῶν». ΟΜΗΡΟΣ Γ. ΒΑΦΑΣ.

ΠΕΡΑΣΕ ΤΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΠΛΑΝΟΝ ΣΟΥ.

Πρὸ ἐξηκονταετίας ἔζη ὁ ἀγαθὸς δούξ Κάρολος Γουλιέλμος δὲ Βρουνσβικ, ἀληθῆς τύπος τοῦ ἐνκρέτου Χριστιανοῦ καὶ ὅστις οὐδέποτε ἐβάνη ἐλλιπῆς εἰς τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν χρέη αὐτοῦ.

Ἡμέραν τινὰ πληροφορεῖται, ὅτι χωρικοὶ τινες ὑποτελεῖς του ἐσυνεθίζον νὰ συναθροίζωνται εἰς καπηλειόν τι καὶ ἐκεῖ νὰ διέρχωνται τὰς ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἐχρῶντο νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰς ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ δούξ ἐνδύεται πενήταν τινὰ ἐνδυμασίαν καὶ κουμπωθεὶς ἄχρι τῆς σιγῆνος διεύθυνεται τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος.

Τὴν στιγμήν, καθ' ἣν οἱ κώδωνες προκκλοῦσι τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν προσευχὴν, φθάνει ὁ θίασος τῶν δυσσεβῶν, τούτων χωρικῶν, ἀρχηγούμενος ἀπὸ κρεατίνον τινα ὄγκου μὲ κερυφὴν ἀνθρωπίνην καὶ τὸν ὅποιον ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς ρινὸς καὶ ἐκ τοῦ σεληνοειδοῦς προσώπου ἠδύνατο πᾶς τις εὐκόλως ν' ἀνγνωρίσῃ ὡς πρόεδρον τῆς χαριέσεως ταύτης ὁμάδος.

Κάθηται οὗτος εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης καὶ, προσηλώσας τὸ βλεμματικὸν ἐπὶ τοῦ δουκός, προσκαλεῖ αὐτὸν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συντροφίαν.

Ἐν τούτοις ὁ κἀπῆλος ἐναποθέτει ἐνώπιον τοῦ χαριτοβρύτου προέδρου πελωρίαν λάρηνον πλήρη οἰνοπνεύματος.

Τὴν λαμβάνει οὗτος διὰ τῶν δύο του χειρῶν, καταπίνει γενναίαν δόσιν καὶ ἐπκρίσας αὐτὴν εἰς τὸν δοῦκα λέγει «Πέρασέ το εἰς τὸν διπλανόν σου.» Ἡ λάρηνος κἀμινε τὸν γῦρον τῆς τραπέζης καὶ ἐπκνέρεται εἰς τὸν πρόεδρον, ὅστις ρογήσας ἀρκετὰ τὴν θέσει ἐκ νέου εἰς κυκλοφορίαν. Ἐκκτος συμπτώτης τὴν δρᾶται ἀλληλοδιχόχως μετ' ἀγαλλιότητος καὶ τὴν παραδίδει εἰς τὸν γείτονά του, λέγων «Πέρασέ το εἰς τὸν διπλανόν σου». Εἰς τὸν τρίτον γῦρον τῆς τοσοῦτον περιφρήμου λάρηνος ὁ δούξ ἀνορθοῦται μετ' ὀργῆς, ξεκουμῶνει τὸν ἐπενδύτην του καὶ ἀφίσας νὰ δίδωσιν οὕτω τὴν στολὴν καὶ τὰ κρᾶσματά του, δίδει μεθ' ὧν του τῶν δυνάμεων ῥάπισμα εἰς τὸν εὐγενῆ πρόεδρον, λέγων: Πέρασέ το εἰς τὸν διπλανόν σου!

Ὁ δυστυχὴς πρόεδρος μένει ἐμβρόντητος καὶ ἀλαλος, ἀλλ' ὁ δούξ δρᾶξας τὸ ξίφος του ἀνακράζει.

«Μάθετε ὅτι ὅστις ἐξ ἡμῶν κτυπήσῃ ἢ βραδέως ἢ ἐλαφρῶς θὰ τιμωρηθῇ αὐστηρῶς καὶ παρτυτικῶς.»

Μόλις ἔπαυσεν ὀμιλῶν καὶ ὄλοι οἱ βραχίονες ὑψοῦνται, τὰ ράπισματα πίπτουσιν ὡς βροχὴ καὶ μετὰ τρομεροῦ πατάγου ἀντηχοῦσιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῆς τραπέζης ἄχρι τοῦ ἄλλου.

Ὁ δούξ εὐχαριστῆθεις ἐκ τῆς τιμωρίας διατάττει νὰ παύσουν.

Τὴν ἀκόλουθον Κυριακὴν οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐντίμων τούτων συνεταιρίων λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν διάθεσιν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ καπηλεῖον.

Πέτρος Δ. Κασσιμάτης.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ἐπὶ Κρομβέλλου τὸ ὄνομα βασιλεὺς εἶχε καταστήσει τοσοῦτον μισθὸν παρὰ τισιν Ἀγγλοῖς, ὥστε ἀντικατέστησαν οὗτοι ἐν τῇ Κυριακῇ προσευχῇ τὴν βῆσιν ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου διὰ τῆς ἐλθέτω ἡ δημοκρατία σου.

— Ζωγράφος τις, προσκλήθεις ὑπὸ πλουσίῳ φιλαργύρῳ νὰ ἐξεικονίσῃ τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, ἔφερον αὐτῷ εἰκόνα, τῆς ὁποίας ἡ ζωγραφία ἦτο ἐντελῶς ἐσθεσιμένη· «ἀλλ' ἐγὼ δὲν βλέπω διόλου τὴν Θαλάσσαν! ἀνεφώνησεν ὁ πλούσιος, περιτρέφων εἰς χεῖρας τὴν εἰκόνα. — Καὶ βέβαια δὲν τὴν βλέπετε, διότι ἀπεσύρθη διὰ νὰ ἀφήσῃ ἐλευθερὰν τὴν διάβασιν εἰς τοὺς Ἑβραίους. — Οἱ δὲ Ἑβραῖοι; καὶ ἐκείνους ἐπίσης δὲν τοὺς βλέπω. — Εἶνε ἀληθές, διότι ἀπέρχασαν πλέον. — Ἀλλὰ τέλος πάντων ποῦ εἶνε οἱ καταδιώκοντες αὐτοὺς Αἰγύπτιοι; — Ἐρχονται κατόπι.»

— Παρακάλεσαν τὸν Φοντανέλλην νὰ δώσῃ τὸν ὀρισμὸν τῆς ὠραίας γυναικός. Ἐκείνος δὲ ἀπήντησεν: «Ὁραία γυνὴ εἶνε ὁ παραδείσιος τῶν ὀφθ αλμῶν, ὁ ἄδης τῆς ψυχῆς, τὸ καθαρτῆριον τοῦ βαλαντίου.»

— Ἡ πριγγήπισσα Κονδέ, θυγάτηρ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ἀπευθύνασα ἡμέραν τινὰ πρὸς τὸν πρῶτον τοῦ Μαρόκου τὸν λόγον, «ὦ! τῷ εἶπε, πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶνε ἡ πολυγαμία! — Κυρία, τῷ ὑπέλαβεν ὁ φιλόφρων Ἀφρικανός, τὸ κακὸν τοῦτο θεωρεῖται ἐν τούτοις ἄλλο κακόν. — Τὸ ποῖον; — Ἐπειδὴ εἰς πολλὰς συζύγους μόλις δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν τὰς ἀρετὰς, δεῖται μὴ μόνον γυνὴ παρ' ὑμῖν συγκεντρῶναι.»

— Πλούσιός τις χωρικός ἐζήτηε νὰ ἀγοράσῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τὸν χάρτην τῆς Γαλλίας. Ὁ υἱός, θέλων νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀκριβείας τοῦ χάρτου, τὸν ὅποιον τοῖς ἐπαρουσίασεν ὁ βιβλιοπώλης, ἐζήτηε τὴν Μόσχαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐξέπραξε τὴν ἀπορίαν του, διότι δὲν τὴν εὕρισκον. Ὁ βιβλιοπώλης ἐμειδίξας, ὁ δὲ πατήρ του νέου σκεθῆεις ὀλίγον εἶπε: «Πῶς εἶνε δυνατόν, υἱέ μου, νὰ ζητῆς ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν Μόσχαν; ἐλησημόνησας ὅτι αὕτη ἐκάθη εἰς τὰ 1812;»

— Ἡρωτήθη ποτὲ ταμίας τις, ἐὰν εὐρίσκαται εἰς σπουδαίαν κατὰστασιν τὸ ταμειῖόν του. — «Εἰς τόσον σπουδαίαν, ἀπεκρίθη οὗτος, ὥστε οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐρχομένων νὰ πληρωθῶσιν ἀναχωρεῖ γελῶν.»

— Λοχαγός τις τῆς ἐθνοφυλακῆς ἐκ τῆς δικασίμου ἐπὶ τῷ ἡρωῖσμῳ τῶν τέκνων της Γασκωνίας ἐμῆλλεν ἐσπεράν τινὰ νὰ ὑπάγῃ μετὰ τῆς συζύγου του εἰς ἐπίσημον ἐφεσπερίδα. Ἐνῷ ἐξήρχοντο ἡ γυνὴ του, παρατηρήσασα τὸ ξίφος του, «Διατί, φίλε μου, τῷ λέγει, δὲν ἐξώθησεν τὸ ὠρχίον μετὰ τὴν χρυσὴν λαβὴν ξίφος σου; — Δὲν εἶνε φρόνιμον, φίλη μου, ἀπεκρίθη ὁ γενναῖος λοχαγός, διότι οἱ δρόμοι εἶνε ἔρημοι, καὶ ἡμεῖς θὰ ἐπιστρέψωμεν ἐξώρας· πιθανὸν νὰ μὲ τὸ κλέψωσι.»

— Ἀποθηνήσκων τις, προσεκάλεσε περὶ ἑαυτὸν τοὺς συγγενεῖς του καὶ ἤρξατο διαθέτων αὐτοῖς τὴν περιουσίαν του εἰς τὸν μὲν ἐκκληροδοτεῖ δέκα χιλιάδας φράγκων, εἰς τὸν δὲ πενήτην καὶ

καθεξῆς· ἀφοῦ δὲ οὕτως ἔδωκεν εἰς ἕκαστον ποσόν τι, προστήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς ὁροφῆς, σκεπτόμενος καὶ σιωπῶν.— ἄλλὰ, τὸν ἠρώτησεν τις τῶν κληρονόμων, πόθεν θέλωμεν λάβει τὰ χρήματα ταῦτα;— αὐτὸ τοῦτο συλλογίζομαι κ' ἐγὼ τώρα, ἀπεκρίθη ὁ ἐτοιμθῆνατος.

— Κύριος τις ὑπέρασχος, θέλων νὰ ἀστειοθῇ μετὰ τὸν ὑπάλληλον τοῦ φόρου, τὸν ἠρώτησεν ἂν οἱ βλαπτικοὶ πληρόνουν φόρον.— «Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ὑπάλληλος, οἱ βλαπτικοὶ δὲν πληροῦνται, οὔτε οἱ χεῖροι· περᾶστε!»

— Εἰς ἓν μικρὸν χωρίον ἐφθασε ξένος τις σοφός, ἔχων ἰσχυρότατον μικροσκοπίον· τὸ ὄργανόν του ὄργανον ἐκίνησεν, ὡς εἰκός, τὴν περιέρρειαν πάντων τῶν δημοτῶν. Ἀγρονόμος τις ἔφερε τὴν γυναικὰ του νὰ ὀχυμάσῃ τὸ πλῆθος τῶν ζωφύων, τὰ ὅποια εὕρισκοντο εἰς μίαν σταγόναν ὕδατος. Μόλις δὲ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐπλησίασε τὸν ὀφθαλμὸν τῆς εἰς τὸ μικροσκοπίον, καὶ ἀμέσως ἐξέπεμψε κραυγὴν τρόμου, βλέπουσα τὰς τίγρεις τοῦ ὕδατος, ὡς τὰς ὠνόμαζεν ὁ σοφός, ἐκτελούσας διαφόρους παραδόξους κινήσεις. Ἐγείρεται λοιπὸν καὶ, ἀρπάσασα τὸν σύζυγον τῆς ἐκ τοῦ ἐνδύματος, «Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀνεκράξτε, νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ Ἰωάννη. — Περιμένα, γυναικα, ἡσύχασε!... νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ αὐτὰ τὰ ζῶα. — Νὰ τὰ ἰδῆς!... Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἰωάννη, ἂς φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ δὲν συλλογίζεσσι τί θὰ γίνωμεν, ἂν αὐτὰ τα θηρία πεταχθῶσιν ἐξῶ ἀπὸ τὸ νερό;»

— Ὁ ἐφημέριος χωρίου τινὸς τῆς Ἰταλίας εἶχε σκύλον, τὸν ὅποιον ἠγάπα πολὺ. Ὅτε ὁ σκύλος ἀπέθνηκεν, ὁ καλὸς ἐφημέριος ἔθαψεν αὐτὸν εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας, ὅστις ἐγνωρίζεν ὅτι ὁ ἐφημέριος ἦτο πλούσιος, μαθὼν τὸ συμβῆναι, προσεκάλεσεν αὐτὸν μετὰ σκοπὸν νὰ τὸν καταδικάσῃ εἰς βαρὺ προστίμον. οὗτος δὲ, καθὼ γινώσκων τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐπίσκοπου, ἐπῆγε πρὸς αὐτὸν φέρων μεθ' ἑαυτοῦ πενήτην φλωρία. Κατ' ἀρχὰς ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἠπειλήσεν, ὅτι θὰ τὸν φυλακίσῃ ὡς ἱερόσυλον καὶ ἀσεβῆ. — «ὦ! ἐὰν ἐγνωρίζετε, πανιερώτατέ μου, πόσον ὁ σκύλος αὐτὸς ἦτο νόμιμος, ἠθέλατε συμφορῆσαι ὅτι ἤξιζε νὰ ταφῆ μετὰ τῶν ἀνθρώπων» εἰς ὄλην τὴν ζωὴν ἔδειξε πάντοτε ὅτι ἦτο φρόνιμος, πρὸ πάντων ὅμως κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του. — Τί ἔκαμιν λοιπὸν τότε; εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος. — Ἐκάμιν τὴν δικήν μου, ὑπέλαβεν ὁ ἐφημέριος, καὶ γινώσκων ὅτι ἡ Πανιερότης σας δὲν εἴσθε πλούσιος, σὰς ἐκκληροδοτήσατε πενήτην φλωρία, τὰ ὅποια σὰς ἔφερα. — Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ πανιερώνατος ἐπεκύρωσε τὸν ἐνταφισμὸν καὶ ἐσυγχώρησε τὸν ἐφημέριον.

— Καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ κόμης Στῆρ ἦτο πληρεξούσιος ἀπεσταλμένος τῆς Θαλασσοκράτιδος Ὀλλανδίας εἰς Ἰσπανίαν, προσέφερε συνεχῶς γεύματα καὶ χοροὺς εἰς τοὺς λοιποὺς ξένους πρέσβεις, αἵτινες ἐφιλοτιμοῦντο ν' ἀνταποδίδωσιν αὐτῷ τὰ ἴσα. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἠστίνοντο πάντες παρὰ τῷ πρῶτον τῆς Ἀγγλίας, ὁ τῆς Γαλλίας, ὅστις ἐφημιζέτο ὡς λίαν ἀγγίλους, θέλων νὰ ὑπαινιχθῆ κατὰ τὰς προπόσεις τὸν νεωστὶ ἀναβάντα εἰς τὸν θρόνον Λουδοβίκου ΙΔ', εἶπεν εἰς ὑγίαν τοῦ ἀνατέλλοντος Ἡλίου τὴν πρόποσιν δὲ ταύτην διεδέχθη γενικὴ ἐπευφημία. Ὁ πρέσβης τῆς Ἰσπανίας προέπειν ὑπὲρ τῆς λαμπρᾶς καὶ πλησιφαούς Σιδήνης, ὑπαινιττόμενος τὴν αὐτῆς Καθολικὴν Μεγαλειότητα, τὴν βασιλείαν

σάν του. 'Ο τῆς Ἀγγλίας πρέσβυς ἐρηνιάσθη νὰ φέρῃ πρόpositiν, κατὰ μέλητιν τῶν συναδέλφων του, ὑπὲρ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων. ἐνοῶν τὴν τοῦ Ἰθουοῦ του πληθῶν καὶ στερεότητα. 'Ἐν τούτοις οἱ πάντες περιέμενον ἀνυπομόνω νὰ ἴδωσιν ὅποιαν πρόpositiν θέλει κάμει ὁ τῆς Ὀλλανδίας πρέσβυς, ἀποὶ οἱ συναδέλφοί του προλαβόντες ἐμειψίσθησαν δι' ἐκείτους τὸ ὠκιστότερον μέρος τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Βόλου. 'Ἐπὶ τέλους ἐγενεθὲς οὗτος καὶ ὑψώσας τὸ πατήριόν του, «Προσίνω, ἀνέκραξεν, εἰς ὑγίαν Ἰησοῦ τοῦ Νουῆ, ὅστις ἔστησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τοὺς Ἀστέρους!» Ὁρρωδῶναι χειροκροτήσις ὑπεδέχθησαν τὴν εὐρυὰ ταύτην προμοσίωσιν.

— Ὡς ἀρχιεπίσκοπος ἔλεγεν, ὅτι διὰ νὰ ἦνέ τις τίμιος πρέπει νὰ ἔχη εἰσόδημα δέκα χιλιάδων φράγκων. Περαιτερόντος δὲ ποτε λόγου περὶ ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἠρωτήσεν ἂν ἦτο τίμιος ἀνθρώπος.— «Ὁχι, σεοασιμώτατε, τῷ ἀπεκρίθη εὐφύης τις τῷ λέει οὕτως χιλιάδες φράγκων διὰ νὰ ἦνε.»

— Ἰατροὶ τις ἔλεγε: «Ὁμοιωόμεν καὶ ὅλα μὲ τοὺς ἀμαξήλατας γινώσκωμεν καλῶς τὰς δόξας, ἀλλ' ἀγνοοῦμεν τί συμβαίνει ἐντὸς τῶν οἰκιῶν.»

— 'Ἐν τινι συναναστροφῇ ὠμίλου περὶ τῆς μετεμψυχώσεως οἰκονομολογῶν δε τις, θέλων νὰ πωλήσῃ εὐφυΐαν, «Ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν, ὅτι ἦμην ὁ χριστὸς βουδ.— Δὲν ἐχάσατε εἰμὴ τὸ χροσωμικα, τῷ ἀπήτησεν εἰς τῶν παρερυσκομένων.

— Κυρία τις προεβηκαίως ἠλικίας, πλήν νεῖζουσα εἰς πολλὰ καὶ ἔχουσα τὴν μακίαν νὰ δεικνύηται πολυμυθία, ἠτέλησε νὰ παραστήσῃ εἰς τινὰ συναναστροφῇ ὅτι ἐκοιμήθη κατὰ τὴν νύκτα. «Ὅποια ὠραία νύξ! ἀνέκραξε φαντασθῆτε ὅτι τὴν διήλθον ὄλην εἰς τὰς ἀγκύλας τοῦ Ὁρφέως.— Παραλείψατε ἔν μ, τῇ παρατήρησεν κύριός τις.— Ναι, ἔχετε δίκαιον, τοῦ Ὁρφέως. Πάντες ἐθαύμασαν γελῶντες τὰς τεραστίας εἰς τὴν μυθολογίαν δυνάμεις τῆς κυρίας.

— Ἀλυκίος τις τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου ἔλεγεν ὅτι ἐγνώριζε πάσας τὰς εἰκόνας.— «Γίνος εἶνε ὁ Χριστὸς οὗτος ἢ τὸν ἠρωτήσεν ἡμέραν τινὰ ὁ Κωνσταντίνος, δεικνύων αὐτῷ λαμπρὰν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου.— Μεγαλειότατε, ἀστεύεσθε;— Ὁχι, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἐποίησεν αὐτήν;— Ἄ! Μεγαλειότατε, εἴθάνει νὰ μὴ ἦνέ τις τυφλὸς καὶ κάλλιστα θὰ ἴδῃ ὅτι εἶνε ἔργον τοῦ INBI.»

— Ἱεροκλήρως τις διήρτησεν ἐπ' ἀμβωνος εἰς εἰκοσιδύο κεφάλαια τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσαι ἀπὸ πολλοῦ.— «Ποῦ ὑπάγεις;» ἠρωτήσεν χωρικὸν τινὰ, τὸν ὁποῖον εἶδον ἐξερχόμενον μετὰ σπουδῆς.— «Ἵπάγω νὰ λάθω τὸν νυκτικὸν μου σκοῦρον, ἀπεκρίθη οὗτος, διότι βλέπω κάλλιστα ὅτι θὰ κοιμηθῶμεν ἀπόψε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.»

— Ἐλεγον πρὸς νεάνιδα εὐειδῆ: Ὅχι κάμης καλὰ νὰ ὑπανδρευθῆς, νὰ μὴ ὑπανδρευθῆς ὅμως ὅχι κάμης καλλίτερα.— Πρῶτα ἂς κάμωμεν καλὰ, ἀπήτησεν ἐκείνη, καὶ ἔπειτα βλέπομεν διὰ κάλλιτερα.»

— Μάντις προεῖπε τὸν θάνατον εἰς τινὰ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἠγάπα ὁ βασιλεὺς. Πληρωθείσης δ' ἐν τύχῃ τῆς προρρήσεως, ὁ ἡγεμὼν ἀπεφάσισε νὰ καύσῃ τὸν κακόμεντον τοῦτον. Διὸ καλέσας

αὐτόν, «Σὺ, τῷ εἶπεν, ὅστις τὰ πάντα γινώσκεις, δύνασαι νὰ προῖδῃς καὶ πότε θ' ἀπολήνῃς;— Γραῖς ἡμέρας πρὸ τῆς Μεγαλειότητος σου!» ἀπήτησε μετὰ παρηγορίας ὁ κεί τις, ὑποπτευθεὶς τὴν παρῖδα, ἢ ἠτοιμάζετο νὰ τῷ στήθῃ ὁ βασιλεὺς.

— Γασκόνος ἐκωχάτο ἐπὶ τῇ ἀνδρίᾳ του, ἀλλ' ὅτε ἐδόθη περὶ ττασια διὰ νὰ ἐπιδείξῃ αὐτήν, τὸν εἶδον φεύγοντα.— «Καὶ ποῦ λοιπὸν εἶνε ἡ ἀνδρία σου;» τὸν ἠρωτήσεν τις.— «Εἰς τοὺς πόδας μου!» ἀπεκρίθη.

— Μελωδὸς τις τοῦ θεάτρου περαιοῦντο εἰς ἱερέα, ὅτι δὲν τῷ ἐπλήρονον τακτικὰ τὸν μισθόν, τὸν ὁποῖον ἐκέρδιεν ὡς σιτηρέσιον διὰ τῶν προτερημάτων του.— «Μὴ δὰ τότε βία, κύριε! ὑπέλαθεν ὁ ἐπίσης λησμονηθεὶς ἱερεὺς.— ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν, διότι εἶνε δίκαιον, νομίζω, οἱ κλαίοντες νὰ προηγῶνται τῶν γελῶντων.»

— Γασκόνος καὶ Περισινὸς ἤριζον μετὰ τῶν καὶ ἀπὸ τῶν λόγων κατήτησαν εἰς διαπικητισμῶς. Ὅταν ἐπὶ τέλους τοὺς συνεβίβασαν, ἀποκρίθει ὁ πρῶτος πρὸς τὸν ἀντίπαλον του, «Ἐχε χάριν, τῷ λέγει, ὅτι μὲ εὐρίσκεις εἰς ἤμερον διαθέσειν ἔν ῥάπισμα ἀκόμη ἂν μοὶ εἶδεις, ἦμελον προοργισθῆ μετὰ τὸν καὶ θὰ μὲ ἠνάγκασες νὰ σὲ ἔροισα τὸσον ὑψηλὰ, ὥστε ἔως οὐ καταβῆς εἰς τὴν γῆν, ἦμελον σὲ φάγει αἰ μυῖται!»

— Ἡλώτων κινδηλοποιῶν τινὰ, ποῖον ἐγγλημα ἔπραξε καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς θάνατον. «Φεῦ! ἀπήτησεν οὗτος: πόσον ἢ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων εἶνε σφαλέρη! Μὲ καταδικάζουσιν εἰς τὴν ἀγγρόνην, διότι ἐζωγράφισα τὸν βασιλέα καὶ ἐδόξασα τὸν Θεόν.» Ἐνδοὶ δὲ ἀλληγορικῶς τὰ παρὰ τὸν βασιλέα καὶ ἐδόξασα τὸν Θεόν.» Ἐνδοὶ δὲ ἀλληγορικῶς τὰ παρὰ τὸν βασιλέα καὶ ἐδόξασα τὸν Θεόν.» Ἐνδοὶ δὲ ἀλληγορικῶς τὰ παρὰ τὸν βασιλέα καὶ ἐδόξασα τὸν Θεόν.»

— Ἐπαρχωμιστὰ τις, ἐλθούσῃ εἰς Περισίους, προσεκλήθη εἰς χορόν βλέπουσῃ δὲ τὰς θυγατέρας τῆς χορευούσας, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ τοῦ νὰ μὴ ἀνακράξῃ: «ὦ! τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὴ ἢ μουσική! Τί φωνὰς ἤθελα ἐβγάλει, ἂν ἔβλεπα τὰς θυγατέρας μου μετακινούσας ἀπὸ τοῦ βραχίονος ἑνὸς νέου εἰς ἄλλου ἀνευ τῆς μουσικῆς!»

— Ὁ Μοντέσκιος, εὐρισκόμενος ἡμέραν τινὰ εἰς πολυπληθῆ τράπεζαν, ὅπου οἱ δαιτημόνες ἔκμανον μέγαν θόρυβον καὶ ὠμίλου καὶ ἐγέλων δυνατὰ, ἀπετάθη πρὸς αὐτοὺς ὡς ἐξῆς: «Δί! κύριοι, ὀλίγην σιωπὴν, σὰς παρακαλῶ! καταντᾶ νὰ μὴ ἠξέσθη κανεὶς ἐδῶ τί τρώγει.»

— Χωρικός τις, εἰσελθὼν εἰς τινὰ πόλιν καὶ ἰδὼν δεσμώτην ἀπαγόμενον εἰς τὰ βασανιστήρια, ἠρωτήσεν τὴν αἰτίαν τοῦ ἐγκλήματος. Ὅτε δὲ τῷ εἶπον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦν πλαστογράφος, «Ἄ! καλὰ τὸ ἔλεγχ ἐγὼ εἰς τὰ παιδιὰ μου! ἀνεβόησεν ἰδοὺ τί θὰ εἴπῃ νὰ ἠξέσθη κανεὶς γραμμᾶτα.»

— Θεωρῶν τις ποτὲ τὰ ἐπτὰ μυστήρια ζωγραφηθέντα ὑπὸ τοῦ περιετήμου Λεπουσέν, ἐπέκρινε τὴν περιστώσαν τὸν γάμον εἰκόνα. «βλέπω καλῶς, εἶπε, πόσον δύσκολο εἶνε νὰ κάμῃ τις νὰ ἐπιτύχῃ εἰς καλὸν γάμος ἀκόμη καὶ ἐν ζωγραφίᾳ.»

— Γασκόνος τις ἐκωχάτο ποτὲ διὰ τὴν κληρονομικὴν εὐγένειάν του. «Τίς θέλει τολμήσει νὰ ἀμειβάλλῃ, ὅτι στεροῦμαι εὐγενείας; ἔλεγε πρὸς τινὰ φίλον του. Ἐπεθύμου νὰ σὲ πείσω

πλειότερον, δεικνύων σοὶ τοὺς τίτλους καὶ τὰ χρυσόβουλλά μου, ἂν αὐτὰ δὲν ἔχοντο δυστυχῶς εἰς τὰ νερά τοῦ Κατακλυσμοῦ.» — Χωρικός τις, ἰδὼν ἐν ποταμῷ φορητὸν ὄλαδα, ἦτις ὡς ἐκ τοῦ βραχίονος τοῦ φορητοῦ ἐξεῖχε τοῦ ὕδατος μίαν σπιθαμὴν, ἀνέκραξε: ἂν τὸ ὕδωρ ἦτο μίαν σπιθαμὴν ὑψηλότερον, ἦθελε καλύψει ἀρεῦκτως τὸ πλοῖον.»

— Δικάζων ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἐσυνείθηε νὰ φράτῃ διὰ τοῦ δικαίου τοῦ ἐν οὐς τοῦ ἐνόστῳ ἐλάλει ὁ ἐνάγων πρὸς δὲ τὸν ἐρωτήσθη δικί τι πράττει τοῦτο, ἀπεκρίνατο: «Διότι τὸ ἕτερον ὡτίον μου τὸ φυλάττω διὰ τὸν κατηγορούμενον.»

— Ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος Δ' συνέλαβε σφοδρότατον πάθος πρὸς τὴν ὠραίαν Αἰκατερίναν δὲ Ροάν, θαλαμηπόλον τῆς συζύγου του Μαργαρίτας δὲ Βαλουά. Ἐπέβη τινὰ ἐτόλμησε νὰ τῇ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ οὐς πῶθεν εἰτήρχοντο εἰς τὸν θάλαμόν της.— «Μεγαλειότατε, ἔκραξεν ἡ ἐνάρετος Δεσποινίς, ἡ μόνη ὁδός, δι' ἧς εἰσέρχονται εἰς τὸν θάλαμόν μου, εἶνε ἡ Ἐκκλησία.»

— Ἐένος τις ἐπόλῃσεν εἰς μίαν αὐτοκράτειραν τῆς Ρώμης ψευδεὶς ἀδάμνητας αὐτὴ δὲ ἐξητήητο παρὰ τοῦ συζύγου της τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν τοῦ ἀπατεῶνος. Ὁ αὐτοκράτωρ, ἀνὴρ ἐπεικέστατος καὶ νουνεχῆς, κατεδίκασε τὸν ψευδοπώλην νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὸ στάδιον τῶν θηρῶν ἢ πόλις ἄπαντα ἐλυπεῖτο τὸν δυστυχῆ, μόνη δὲ ἡ αὐτοκράτειρα, ἐπιθυμοῦσα νὰ κορέσῃ τὴν ἐκδικησίαν της, ἦλθε πρώτη εἰς τὸ θεωρεῖόν της. Πλὴν ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς πάντων ὅτε, δεθέντος τοῦ συνθήματος, ἀντὶ θηρίου ἐξῆλθεν εἰς τὸ στάδιον ἡμερώτατος ἀρνίον. μὴ τολμῶν νὰ πλησιάσῃ τὸν σχεδὸν ἡμιμυθὴν ἐκ τοῦ φόβου τοῦ κατὰ δίκον. Ἡ αὐτοκράτειρα δραμοῦσα ὡς ὠργισμένη θύελλα, περαιοῦντο ἐντόνωσ εἰς τὸν σύζυγον της: ἀλλ' αὐτὸς τῇ ἀπεκρίθη μετὰ πρᾶότητος: «Κυρία, ἐτιμώρησα τὸν ἔνοχον κατὰ τὸν νόμον τοῦ ἀντιπεπονηθότος ἴσου: σὰς ἠπάτησεν, ἠπατήθη.»

— Χωρικός τις βιαζόμενος ὑπὸ δικηγόρου ἐν πλήρει δικαστηρίῳ νὰ καταδείξῃ ὁποῖον εἶδους ῥάπισμα κατέφερε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ἐσώπα.— Ὁρεῖλεις νὰ εἴπῃς ποίου εἶδους ῥάπισμα ἔδωκες! ἔκραξε μετ' ἐπιμονῆς ὁ δικηγόρος.— Ἐν ἀπλοῦν ῥάπισμα, κύριε δικηγόρε.— Περίγραψον αὐτό.— Δὲν ἔχω ἱκανότητα περιγραφικῆ.— Δεῖξον τοὐλάχιστον πόσον σφοδρὸν ἦτο.— Δὲν ἠμπορῶ.— Πρέπει! ἀντέτεινεν ὁ δικηγόρος.— Μάλιστα, πρέπει, εἶπον καὶ οἱ δικασταί.— Λοιπὸν ἀφοῦ πρέπει, καὶ ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δικαιοσύνη τὸ ἀπαιτοῦν, τοιοῦτον ἦτο! ἔκραξε στενοχωρημένος ὁ κατηγορούμενος, καὶ ταυτοχρόνως κατήνεγκε σφοδρότατον ῥάπισμα κατὰ τῆς παρειᾶς τοῦ δικηγόρου.

ΛΥΣΕΙΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ.

MB'. Κάπκαρις, καπ-πα-ρίς, Πάρις, κάππα = Κ, κάρικ.
 MF'. Λάκκος.

MA'. Πόρος, πρὸς, ὄρος, ὄρρος.
 ME'. Νῆτος, νή-σος.
 MS'. Βραχίον, χιῶν.
 MZ'. Ἥλιος, ἥλος.

ΓΡΪΦΩΝ

- 24. Ἐπὶ τῆς κολακείας ὡς ἐπὶ μνήματος αὐτὸ μόνον τ' ὄνομα τῆς φίλις (ἐν τῷ γρίφῳ κατὰ παραδρομὴν παρελείφθησαν τὰ μεταξὺ τῶν φίλων καὶ τοῦ σημείου X στοιχεῖα ΑΣ) ἐπιγέγραπται.
- 25. Ἀφειάς σημείον τὸ διατρίβει τοῖς περὶ τὸ σῶμα.
- 26. Ὁ Πυθαγόρας ὑπόσχεται τοῖς συνδρομηταῖς τοῦ παντοῖαν στεγνογραφοῦ ὕλην.
- 27. Ἡ Νῆτος Κύπρος εἶνε εὐνοιος.
- 28. Το νικᾶ τὰς ἐπιθυμίας πασῶν νικῶν ἢ καλλίστη.
- 29. Μηδενὶ πονηρῷ σίνισθι.
- 30. Εἰς οἶωνος ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

ΛΥΤΑΙ.

ΣΜΥΡΝΗΣ.

Γ. παπᾶ Κ. Σπάρταλης = 46 αἰνιγμ. 24 27—30 γρίφ.
 Ἀγαθοκλῆς Γ. Κωνσταντινίδης = 24 καὶ 30 γρίφου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

M. I. K. = 42 44 45 αἰνιγμ.
 Κ. Ρηγόπουλος = 42 44 45 47 αἰνιγμ. 24 27 28 30 γρίφου.

ΧΙΟΥ.

Γ. Κηπουρίδης = 42—45 αἰνιγμ. 24 28 30 γρίφου.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ.

N. Δ. Κονταξάκης = 42 43 44 46 αἰνιγμ. 24 γρίφου.
 Σπυρίδων Μ. Ζαρυφάκης = 42 43 44 46 αἰνιγμ.
 Ἐμμ. Γ. Ραυτόπουλος = 42 43 44 46 αἰνιγμ.

ΑΘΗΝΩΝ.

Νικόλαος Χρ. Ἀποστολίδης ἐκ Βώλου = 42 44 45 46 αἰνιγμάτων 28 γρίφου.

ΠΥΡΓΟΥ ΣΑΜΟΥ.

Α. Νικολαΐδης — 42 44 47 αίνιγμ. 24 28 γριφ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

ΜΗ'.

Είμαι νήσος, φίλοι, νήσος ή ευφωρύτερα ἴσως. Ἄν τὸ ἦπάρ μου ἐκλείψῃ, Βασιλέα θ' ἀναδείξῃ Ἄνακτα λαῶν ἀρχαίων Ἰσχυρὸν καὶ ρωμαλέον εἶχε λάτριν τοῦ τὸν Δία Καὶ πολλὴ φιλονεικία Μέχρι σήμερον εἰσέτι Πῶς ἀπέθανεν, ἠγέρθη.

Ἐν Βαρωσίῳ Κύπρου.

Περικλῆς Πατίστας.

ΜΘ'.

Χερσαῖον καὶ θαλάσσιον μὲ ἐπλασεν ἡ φύσις, Μὲ παίζουν καὶ τὰ ὕδατα κ' οἱ ἄνεμοι ἐπίσης. Λουτῆρ παντοίων λέξεων καὶ ὀνομάτων εἶμαι, Ἄλλὰ μακρὰν μὴ μὲ ζήτησ' εἰς τὰ γραφεῖα κείμει. Ἄν ὅμως χάριν παιδιᾶς ἀποδα μὲ ἀφήσης. Τότε' ἀντιστρόφως μέλος σου σπουδαῖον θ' ἀπαντήσης.

Ν'.

Μέγας εἶμαι! τῆς ἀπέριου φύσεως κεραυνοβόλος Τ' ἀχανὲς νὰ διατρέξω δύναμαι ἀναμφιβόλως Βασιλεύω κ' ἔχω τ' ὄλον κράτος καὶ ἐρίζοντά μου, Ἄπειρα ἐνώπιόν μου τὰ μεγάλα θαύματά μου. Εἰς τὴν γῆν ἔν ὄν σπουδαῖον κατοικῶ καὶ διευθύνω, Ἐένος εἶμαι ἄλλὰ φεύγων, τέκν' ἀθάνατα ἀφίνω. Ἴσως εἶμ' ἐκτός τοῦ Πλάστου τὸ ὑπέρτατον τῶν ἔντων. Εἶμαι κτίτωρ αἰωνίου δόξης ζώντων καὶ θανόντων. Ἐν Λάρνακι Κύπρου, τῆ 11 Μαρτ. 1873

Βασίλειος Μιχαηλίδης.

ΝΑ'.

Ἰπὲρ Χριστοῦ τὸ αἶμά μου πρῶτος ἔχουσα, φίλοι, Φανὸς δὲ θ' ἀγατεῶν,

Ἐὰν τὰ τρία πρῶτά μου ἐντέχνως ἀπολύσης, Κ' ἐν ὕμεναίῳ ἔπειτα τὸ ὄλον θ' ἀπαντήσης. Κ' εὐδαίμων ἴσως ζήσης. Γ. Ι. Ἀνδρεάδου.

ΝΒ'.

Οἱ τῷ Ἑρμῇ ἐπόμενοι νυχθημερὸν πονοῦσι κ' ἐμὲ φεῦ! κυνηγοῦσιν. Ἄλλὰ ἐκ τῶν ψηφίων μου τὸ τέταρτον καὶ τρίτον, ὧ φίλτατε, μὴ φρίττων, Ἄν ἀναγρᾶμματίσης, Δένδρον θὰ σχηματίσης.

Γ. Κηπουρίδου.

ΝΓ'.

Τὸ ἡμισὺ μου πρῶτον θεᾶν τινα ἐμφαίνει, Ἦτις ἐχθρὰ μου ἦτο, ἐχθρὰ πλὴν ἠττημένη. Ἐὰν ἐκ τοῦ δευτέρου φωνῆν τι ἀλλάξῃς, Πιστὸν τῶν σῶν πραγμάτων φύλακα θὰ παρῆξῃς. Γ. Ἐλευθεριάδου.

ΝΔ'.

Μὲ τὰ δλα μου ψηφία ρήτορα θὰ σχηματίσης ὅρος δὲ Συρίας μέγας, ἂν τὸ ἔκτον μ' ἀφαιρέσης. Ἄν τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον ἀπ' ἐμοῦ ἐξοβελίσῃς, Ἱστοριογράφον, φίλε, ἄριστον θὰ μὲ καλέσης, Ἄν τὸ τέταρτον καὶ ἔκτον σὺν τῷ τρίτῳ διαγράψῃς, μουσικοῦ ἀρχαιοτάτου ὀνομα θὰ μοὶ προσάψῃς. Κ. Ρηγοπούλου.

ΝΕ'.

Συνήθως ἐπιδὸρπιον δηλοῖ τὸ ὄνομά μου οὐχὶ θαλάσσης ἑστρεα, οὐδὲ κογχία ἄμμου, ἀλλὰ καρπὸν ὠχροχροκοηλεκτροπερφυρώδη τοὺς ἀδρεβίους τέρποντα βροτούς πλὴν σκανδαλώδη, τὸ βέβαιον, γενόμενον κατὰ τὰς παραδόσεις καὶ εἰς ἀνθρώπων κ' εἰς Θεῶν εἰρηνικὰς βιώσεις. Καρπὸν λοιπὸν αὐτέχρημα μὴ ὅμως ἀπορήσης, ἂν ἔτι τετραποδηδὸν βαινὸν μὲ θεωρήσης Ἐπέπρωτό μοι—φρίνεται—τῆς ἀθωότητός μου νᾶμαι τὸ ὄμμα, καὶ διπλοῦς τοῦ ἀχαρίστου κόσμου ὁ ὑπηρέτης. Ἄπορῶ πλὴν πῶς δὲν μὲ μιμῆσαι, ἀφοῦ ἐγὼ ἴμαι ἄλογον, σὺ δὲ δικαιοεῖσαι.

Σ. Μ.

ΝΣΤ'.

Τὸ ὄνομά μου σύγκαιται ἐκ δέκα στοιχείων οὕτως, ὥστε ἐκ τοῦ 1 2 3 4 9 10 ἀποτελεῖται νῆσος τοῦ Αἰγαίου » » 3 7 5 10 » » ὁ πατὴρ τοῦ Ἡσιόδου

» » 10 7 8 7 6 5 10 » » ἄλλη νῆσος τοῦ Αἰγαίου δὲ πάλιν λάβω τὰ 4)15, μένουσι τότε ἐν τῷ κιβωτίῳ μου γρ. 5500. πόσα γρόσια ἔχει; » » 3 7 1 » » πρόθεσις » » 3 1 2 1 5 10 » » ὁ υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἀφ' οὗ εἶχον ὀνομασθῆ ὄλοι εἰ Ἑλληγες » » 10 7 2 7 10 » » περιδότης ληστής » » 4 7 9 6 » » ἀκρωτήριον Ἑλλάδος » » 6 7 8 7 1 10 » » στρατηγός » » 2 1 4 8 7 10 10 5 10 » » νέος ὠραιότατος, υἱὸς τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τῆς Λειριόπης. » » 6 1 6 9 10 » » μικρόσωμος ἄνθρωπος. » » 4 5 7 1 » » δένδρον τι » » 8 5 4 7 10 » » ἔντομόν τι

Γ. Κ. Υ.

ΝΖ'.

Τὸ πρῶτον μου παρίστην ἔν ζῶν κερασφόρον, Τὸ ἄλλο ἔ, ἐκ τῶν λαμπρῶν κ' ὠραίων μετεώρων. Τὸ ὄλον δὲ στὴν Αἴγυπτον δυνάστης ποτὲ ἤμην, Κ' ἐπὶ πολλῇ ὠμότητι πολλὴν ἔχαιρον φήμην. Ἄλλ' ἐξ Ἑλλάδος ἀρχίθεις Ἦρωσ τις εἰς τὴν γῆν μου Τὴν βάρβαρον κατέστρεψε καὶ μοχθηρὰν ζωὴν μου.

ΝΗ'.

Στὴν φύσιν εἶμαι ἀφθονὸν καὶ λίαν ἀναγκαῖον Ἐὰν ὅμως τὸ πρῶτον μου θέσης ὡς τελευταῖον, Τότε κ' ἐγὼ εἰς τὴν σειρὰν εἶμαι τῶν ἀθανάτων, Κ' εἰς τὸν Ὀλυμπον οἰκῶ ἐντός θεῶν δωματίων.

ΝΘ'.

Κάθημαι ὅταν κάθησαι, κινουμ' ὅταν κινήσαι Δὲν δύναμαι νὰ ἦμ' ἐκεῖ ὅπου ἐσὺ δὲν εἶσαι

Ξ'.

Γυμνὸς μὲν εἶμαι πάντοτε πλὴν τοὺς γυμνοὺς ἐνδύω Κ' ὅπου θύρας ἀπαντῶ τὰς φράσσω καὶ τὰς κλείω. Ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχουσιν ἐκεῖ ἐγὼ εἰσδύω.

Κ. Π. Ἰακίνθου.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ.

ΙΣΤ'.

Ἐρωτηθεῖς τις πόσα γρόσια ἔχει ἐν τῷ κιβωτίῳ του, ἀπεκρίθη, ἐὰν ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ ἀφαιρέσω τὸ 1)4, ἐκ τοῦ ὑπολειφθέντος

δὲ πάλιν λάβω τὰ 4)15, μένουσι τότε ἐν τῷ κιβωτίῳ μου γρ. 5500. πόσα γρόσια ἔχει;

Ἰπὸ Γ. Κηπουρίδου.

ΙΖ'.

Πατὴρ τις ἔσχεν 7 υἱούς. Ἐρωτηθεῖς δὲ ποτε περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ τετάρτου, τοῦ μόνου ἐπιζώντος, ἀπεκρίθη ὅτι ὄλων τῶν υἱῶν μου τὰ ἔτη ὁμοῦ προσητέμενα συμποσοῦνται εἰς 119· ἀλλ' ἕκαστος υἱὸς μου ὑπερτερεῖ τὸν ἕτερον κατὰ 4 ἔτη. Ποῖα ἡ ἡλικία τοῦ τετάρτου υἱοῦ;

Ἰπὸ Γ. Κηπουρίδου.

ΙΗ'.

Ἐρωτηθεῖς τις πόσα χρήματα ἔχει δανεισμένα μὲ τόκον; εἶπεν: ὅτι ἐν μὲν τῇ τῆς Τουρκίας τραπέζῃ ἐδάνεισε τὰ δύο τρίτα τῶν ἐν τῇ τῆς Ἑλλάδος καὶ μὲ τόκον δύο τοῖς ἕκαστον περιπλέον ἐν δὲ τῇ τῆς Ἀγγλίας τὸ διπλάσιον τῶν ἐν τῇ τῆς Τουρκίας, καὶ μὲ τόκον ἐν τοῖς ἕκαστον ὀλιγώτερον ὑπελόγησε δὲ ὅτι μετὰ ἐν ἀποκλειστικῶς ἔτος θὰ λάβῃ ὀπίσω κεφάλαια καὶ τόκους ὁμοῦ δραχμὰς 2145 καὶ 70 ἑκατοστὰ. Πόσας δραχμὰς ἐδάνεισεν ἰδιαιτέρως μιᾷ ἐκάστη τραπέζῃ καὶ πόσοι εἶνε οἱ τόκοι αὐτῶν; Ἰπὸ Κ. Ρηγοπούλου.

ΙΘ'.

Δύο ἐργάται πατὴρ καὶ υἱὸς ἐργασθέντες, ὁ μὲν πατὴρ 24 ἡμέρας, ὁ δὲ υἱὸς 19, ἔλαβον δι' ἡμερομισθία αὐτῶν ὁμοῦ δραχμὰς 177. Πόσας δραχμὰς ἡμερομισθίον ἐλάμβανεν ἕκαστος; Ἰπὸ Κ. Ρηγοπούλου.

Κ'.

Τίς εἶνε ὁ ἀριθμὸς, τὸν ὅποιον ἐὰν πολλαπλασιάσωμεν ἐπὶ 3 καὶ εἰς τὸ γινόμενον προσθέσωμεν 9, τὸ δὲ ἄθροισμα διαιρέσωμεν διὰ 3, εὐρίσκομεν ἀριθμὸν, οὗτινος τὰ ψηφία θεωρούμενα ὡς ἀπλαῖ μονάδες καὶ προστιθέμενα, διδουσιν ἀριθμὸν, ὅστις πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ 5 δίδει τὸν ζητούμενον;

Ἰπὸ Γ. Κ. Υ.

ΛΟΓΟΓΡΙΦΟΙ.

- 41. Ὡ Χρῦση, Μῆδος. Ὡ ἰχοπῶλα, Ἰδ' ὄσσ' Ὡ φῶς. 42. Ἐρρέτω τε Ρ' ὄνον, ὄμμα. καλλονή, πλούτ' ὡς πόλις. 43. Οἱ ἐν κράτει ἀεὶ νεκροί. Πίστις ἀραί τις. 44. Γ' ἐρῶν ἂν Εὔα ξύω, πρέπει ἀς ὡς Γῆ νῆαν Εὔαι δι' οὗς. Ν. Μωραΐτης.

